

van de berichtgeving in de media met betrekking tot de moeilijkheden op deze gebieden een betere kans op succes biedt. Bovendien is het in theorie wel mogelijk om in geval van weigering van een experiment door een ethische commissie een beroep te doen op de rechter. Dit zal echter bijna nooit het geval zijn.

Om het blokkerende effect van de comités te vermijden, zijn sommigen geneigd om te experimenteren in landen met veel minder beperkende wetgeving. Dit levert meestal geen resultaten op, omdat het organiseren van een experiment in een "exotische" regio:

- veel problemen met zich mee brengt (onvoldoende medische infrastructuur, risico op corruptie of fraude en natuurlijk de noodzaak om op afstand te handelen of te reizen...);
- slechte publiciteit kan opleveren voor de organisatoren van het experiment, omdat ze ervan beschuldigd zouden kunnen worden de ethische regels niet te respecteren;
- vooral, de resultaten van het experiment moeilijk te publiceren zouden zijn. Zelfs als de resultaten potentieel nuttig zouden zijn, zouden ze daarom weinig of niet verspreid worden en de beschikbare therapie zou niet beschikbaar worden gesteld.

Tot slot moet worden opgemerkt dat er ook ethische comités bestaan in landen die vaak worden beschouwd als landen die weinig aandacht besteden aan of zelfs onverschillig staan tegenover deze kwesties, zoals [Rusland](#) of [China](#).

Laten we ons voorstellen dat er vandaag de dag een ethische commissie nodig is om een advies te geven over een potentiële menselijke reis naar de maan. Niet om redenen van prestige, maar om medische redenen, bijvoorbeeld door een identieke tweeling (monozygotisch) naar een ruimtebasis te sturen (sommige blijven op aarde, andere vertrekken om de effecten van verminderde zwaartekracht, kosmische straling, leven in een afgesloten ruimte, enz. te meten). Geen enkele ethische commissie zou dit experiment aanvaarden, dat desalniettemin een aanzienlijke bron van nuttige informatie zou zijn. En dit wanneer er mensen zijn, geïnformeerd en bewust, die bereid zijn om hun leven te riskeren en/of die lijden aan ongeneeslijke ziekten op korte termijn en die daarom graag hun laatste dagen nuttig willen besteden.

Op het eerste gezicht geeft een ethische commissie alleen advies, zij beslist niet. De adviezen van een commissie kunnen echter van tweeërlei aard zijn. In juridische termen zal het worden omschreven als instemming of een eenvoudig advies. Een eenvoudige mening is een echte mening die de persoon die beslist vrij is om te volgen. Maar voor de overgrote meerderheid van de ethische commissies is een instemming nodig.

De veelheid aan bevoegde instanties, afhankelijk van de plaats waar wordt geëxperimenteerd, is een vreemd mechanisme. Mensenrechten worden over het algemeen beschouwd als universeel en wetenschappelijk onderzoek moet grenzen overschrijden, met name de binnengrenzen van een land. Waarom zou een experiment voor een lange levensduur ethisch verantwoord zijn in een Parijs ziekenhuis en niet in een ziekenhuis in Lyon? Ook moet worden opgemerkt dat het feit dat deze comités vaak klein zijn en dus rechtstreeks verband houden met een

instelling, ook het risico inhoudt dat een adviescomité zich niet bezighoudt met het algemeen belang of het belang van de patiënten, maar in de eerste plaats met het belang van de instelling waar het comité is gevestigd, of dat het comité niet erg oplettend is.

Bovenal hebben ethische commissies alleen de bevoegdheid om te blokkeren, niet om te triggeren, om op te roepen. Onderzoek dat te snel wordt gestart, letsel of zelfs de dood kan veroorzaken bij mensen die de experimenten hebben geaccepteerd. Onderzoek dat wordt uitgesteld of gestaakt, zou het voortbestaan van miljoenen, of zelfs miljarden mensen op een dag, kunnen verhinderen. Als de experimenten met vaccins, bijvoorbeeld tegen polio, waren voorkomen, zouden miljoenen mensen zijn gestorven, vaak in ondraaglijk lijden.

In een wereld die meer met het collectieve belang te maken heeft, zouden ethische comités dus in de eerste plaats bevoegd moeten zijn om de medische vooruitgang niet te belemmeren, maar om nuttige medische experimenten te vragen. Een verandering van perspectief op dit onderwerp is niet eenvoudig, maar wel denkbaar.

Het goede nieuws van deze maand: Een positief interview met George Church en een mooie Franstalige video ten faveure van een lange levensduur

De beroemde Amerikaanse wetenschapper George Church gaf voor de Amerikaanse TV-zender CBS een [gedetailleerd en optimistisch interview](#) over onderzoek: *Het doel van een Harvard-geneticus: de mens beschermen tegen virussen, genetische ziekten en veroudering. (met betrekking tot het tijdspad van de leeftijdsomkering bij mensen). Er zijn klinische proeven gaande met honden. Dit veterinaire product zou dus over een paar jaar beschikbaar kunnen zijn, en dan duurt het nog tien jaar voordat de klinische proeven bij de mens zijn afgerond.*

De Franstalige "zeteticus" (een persoon die twijfelt en ongewone wetenschappelijke beweringen verifieert) Samuel Buisseret heeft een [lange video](#) gemaakt die uitlegt hoe de zoektocht naar onsterfelijkheid (meer specifiek het leven zonder veroudering) een denkbaar en begeerlijk doel is. Daarin stelt hij voor zich een betere toekomst voor te stellen, te durven dromen dat *"we in 2100 allemaal zullen leven, jij en ik inclusief, meesters van onze lange levensduur in een wereld die zich zal hebben kunnen aanpassen en zich zal hebben verrijkt met de gevolgen van haar fouten (...). Er is niets irrationeels aan de verbeelding van zo'n wereld vandaag de dag"*.

Voor meer informatie over dit onderwerp:

- Zie onder anderen: heales.org, sens.org, longevityalliance.org en longecity.org